

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **R. Š.**

zastoupen advokátem JUDr. Ing. Lukášem Pletichou
sídlem Průmyslová 1631/4, Jablonec nad Nisou

proti

žalovanému: **státní tajemník Ministerstva dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2020, č. j. 43/2020-010-PAM/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

- 1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí generálního inspektora

Shodu s prvopisem potvrzuje X

Drážní inspekce (dále též „služební orgán“) ze dne 19. 12. 2019, č. j. 1/2019/DI-l6/43, kterým bylo rozhodnuto o odvolání žalobce ze služebního místa představeného a o jeho zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů.

2. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Rozhodnutím ze dne 10. 8. 2017, č. j. 4/2017-600-TAJ/25, byl žalobce převeden na služební místo představeného - ředitele Ústředního inspektorátu Drážní inspekce, s výkonem služby v oborech služby Doprava, Audit, Archivnictví a spisová služba, Organizační věci státní služby a správa služebních vztahů státních zaměstnanců, příslušníků bezpečnostních sborů a vojáků z povolání a Systém veřejné správy se služebním působištěm v Praze.
4. Rozhodnutím o stanovení oborů služby ze dne 8. 10. 2019, č. j. 1/2019/DI-11/13, byl žalobci v návaznosti na § 5 odst. 3 zákona o státní službě snížen počet oborů služby na obory služby Doprava, Audit, Archivnictví a spisová služba a Organizační věci státní služby a správa služebních vztahů státních zaměstnanců, příslušníků bezpečnostních sborů a vojáků.
5. Usnesením vlády č. 811 ze dne 18. 11. 2019 byla s účinností od 1. 1. 2020 schválena systemizace služebních a pracovních míst na rok 2020.
6. V návaznosti na tuto systemizaci vydal služební orgán rozhodnutí o organizačních změnách ze dne 29. 11. 2019, č. j. 553/2019/D1-1, a na něj navazující služební předpis Organizační řád Drážní inspekce ze dne 29. 11. 2019, č. j. 553/2019/DI-2 (dále též „Organizační řád“), na základě něhož bylo ke dni 1. 1. 2020 zrušeno místo žalobce. Důvodem ke zrušení předmětného služebního místa bylo dle návrhu systemizace a komentáře k němu zefektivnění řízení činností vykonávaných v jednotlivých odděleních, která jsou nově podřízena přímo vedoucímu služebnímu úřadu, a touto změnou došlo k nejmenšímu možnému zásahu do organizační struktury Drážní inspekce. Zrušením služebního místa došlo k navázání ekonomické agendy úřadu přímo na vedoucího služebního úřadu. Zároveň jsou vedoucímu služebnímu úřadu podřízena oddělení vykonávající metodickou a gestorskou činnost pro celou Drážní inspekci, tedy oddělení s fakticky celostátní působností.
7. Shora označeným prvostupňovým rozhodnutím služební orgán podle § 60 odst. 1 písm. a) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní službě“), žalobce odvolal ze služebního místa představeného – ředitele Ústředního inspektorátu Drážní inspekce, protože došlo ke zrušení služebního místa představeného. Služební orgán dále rozhodl, že se žalobce podle § 62 odst. 1 zákona o státní službě zařazuje mimo výkon služby z organizačních důvodů, neboť aktuálně není žádné vhodné volné služební místo, na které by mohl být žalobce převeden. Služební orgán přitom posuzoval celkem 16 volných míst, která se jevila jako potencionálně vhodná pro žalobce, avšak žádné z nich ve výsledku za vhodné nepovažoval.
8. K odvolání žalobce žalovaný potvrdil rozhodnutí služebního orgánu.
9. V odůvodnění žalovaný předně s odkazem na § 10 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě uvedl, že generální inspektor Drážní inspekce byl osobou příslušnou k vydání napadeného rozhodnutí. Doplnil, že podepsaného generálního inspektora je nutno považovat za platně jmenovaného.

10. Žalovaný dále konstatoval, že v nyní vedeném řízení nelze přezkoumávat rozhodnutí, které bylo vydáno v jiném správním řízení.
11. K nesouhlasu žalobce se zněním systemizace Drážní inspekce na rok 2020 žalovaný konstatoval, že z podkladů napadeného rozhodnutí nevyplyvá podezření, že by změny v organizační struktuře byly činěny adresně a že by jejich cílem byla jeho šikana či diskriminace. Vhodnost zvoleného řešení organizačních změn je věcí manažerských rozhodnutí učiněných v rámci Drážní inspekce a není věcí žalovaného, aby konkrétním služebním úřadům určoval, jaké mají zvolit uspořádání své organizační struktury vzhledem k věcné agendě, kterou vykonávají, samozřejmě pokud zvolené řešení není v rozporu s právními předpisy upravujícími organizační strukturu služebních úřadů.
12. Žalovaný odmítl, že by v dané věci bylo zapotřebí dosáhnout shody s Odborovým sdružením Drážní inspekce, která v Drážní inspekci zastává postavení odborové organizace. Ze spisového materiálu vyplývá projednání návrhu systemizace na rok 2020 s odborovou organizací, jak požaduje zákon o státní službě. A odbory nevyjádřily nesouhlas se systemizací, resp. se zrušením služebního místa žalobce.
13. K možnému převedení žalobce na jiné vhodné místo žalovaný konstatoval, že služební orgán se snažil nalézt vhodné volné služební místo, na které by žalobce mohl být převeden, a to jak v Drážní inspekci, tak v jiném služebním úřadu, nicméně k nalezení takového služebního místa nedošlo. Služební orgán se přitom v odůvodnění svého rozhodnutí zaměřil i na důvody, pro které nebylo možné odvolatele převést na jiné služební místo, a zabýval se jednotlivými kritérii pro účely posouzení vhodnosti služebního místa. Pokud jde o služební místo představeného - vedoucího oddělení bezpečnosti a práv cestujících v Drážním úřadě, tak Drážním úřadem bylo sděleno, že volným služebním místem nedisponuje.
14. K námitce týkající se nesprávného zařazení služebního místa žalobce do 13. platové třídy namísto 14. platové třídy žalovaný podotkl, že žalobce odvoláním napadá rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného a o zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů. Dále zdůvodnil, že žalobci nevznikl nárok na platový tarif odpovídající valorizaci platových tarifů od 1. 1. 2020, jelikož k tomuto dni již nebyl zařazen na žádném služebním místě. Ohledně nesouhlasu žalobce s výší jeho osobního příplatku žalovaný uvedl, že osobní příplatek mu byl snížen na základě výsledku jeho služebního hodnocení za rok 2018, a to rozhodnutím ze dne 27. 9. 2019, č. j. 1/2019/DI-8/15.

II. Obsah žaloby

15. Žalobce v žalobě předně namítá, že žalovaný postupoval v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu a před vydáním rozhodnutí nedal žalobci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Tím žalobci znemožnil navrhopvat důkazy. Uvedené pochybení je o to více závažné, že rozhodnutí služebního orgánu I. stupně bylo vydáno jako první úkon řízení, takže ani prvostupňový orgán nedal žalobci možnost vyjádřit se k podkladům celého řízení, navrhopvat důkazy nebo činit jiné návrhy.
16. Žalobce zpochybňuje příslušnost služebního orgánu k vydání rozhodnutí, s čímž souvisí i výběrové řízení na služební místo generálního inspektora Drážní inspekce v roce 2016. K tomu žalobce doplňuje, že žalovaný pominul § 53a odst. 2 zákona o dráhách větu za středníkem. Žalobce odmítá odkaz na presumpci správnosti veřejnoprávních aktů, neboť

výjimkou z obecně platného principu presumpce správnosti správních aktů je nicotnost rozhodnutí. Žalobce uvádí, že zásadu presumpce správnosti žalovaný neaplikuje u Statutu Drážní inspekce a tuto otázku ve svém rozhodnutí zcela přešel. Dle žalobce se žalovaný měl zabývat systemizací Drážní inspekce do 1. 4. 2017, neboť v jejím důsledku byl žalobce převeden na služební místo ředitele Ústředního inspektorátu.

17. Žalobce tvrdí, že se žalovaný opomněl zabývat řadou jeho skutkových a právních tvrzení tvořících odvolací námitky ohledně protiprávnosti rozhodnutí služebního orgánu a zejména změny systemizace Drážní inspekce. Se žalobcovou argumentací se žalovaný vypořádal povrchně, okrajově a zkratkovitě. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.
18. Žalobce rozvádí, že se žalovaný nevypořádal s konkrétními fakty podporující účelovost změn vůči žalobci. Žalobce připomíná, že nejprve došlo ke zrušení místa náměstka generálního inspektora na úrovni ředitele sekce jako trvalého zástupce generálního inspektora Drážní inspekce a ustanovení jiného představeného z úrovně ředitele odboru jako zástupce generálního inspektora Drážní inspekce, a následně došlo i ke zrušení místa ředitele Ústředního inspektorátu. Patrně neexistuje v rámci celé státní správy případ, kdy zaměstnanec byl převeden na služební místo, které bylo pro svou údajnou zbytnost zrušeno, následně byl převeden na další služební místo, ale i toto bylo pro údajnou zbytnost zrušeno. Žalovaný se nevypořádal ani s konkrétními fakty podporující obecně neopodstatněnost (nezákonnost) změn systemizace Drážní inspekce v podobě snížení počtu zaměstnanců. Žalovaný nezhodnotil, zda zrušením místa ředitele Ústředního inspektorátu není dosahováno protiprávních cílů a zda není rozhodnutí o organizačních změnách vnitřně rozporné. Žalovaný rovněž zcela přešel namítaný rozpor odůvodnění zrušení místa žalobce v rozhodnutí služebního orgánu a v systemizaci, přestože žalobce tvrdil a tvrdí, že jednotlivá odůvodnění nejsou identická, ani obdobná, ale jedná se o dva rozdílné důvody, navíc velmi obecné a nepřesvědčivé. Stejně tak odvolací služební orgán zcela pominul argumentaci svědčící ryzí účelovosti zrušení místa žalobce, včetně toho, zda návrh systemizace podal zcela dobrovolně generální inspektor nebo tak učinil pod vlivem či tlakem ze strany jiné osoby. Žalovaný se také nevypořádal se s výkladem § 17 a § 18 zákona o státní službě a s námitkou podjatosti. Žalovaný dle žalobce nepřesvědčivě tvrdí, že zrušení služebního místa žalobce nebylo adresné a že jeho cílem nebyla šikana či diskriminace. Žalobce poukazuje na služební hodnocení za rok 2018 a 2019 a k tomu související příписy.
19. Žalobce dále namítá nedostatečné posouzení námitky ohledně nutnosti shody mezi služebním úřadem a odborovou organizací. Žalobce odmítá, aby dosažení shody bylo vyžadováno, pokud služební úřad jedná se státními zaměstnanci, avšak aby nebylo vyžadováno, jedná-li s jejich zástupci (odbory). Žalovaný též zcela přešel dohodu mezi služebním orgánem a předsedou odborového sdružení ohledně jiného návrhu na změnu systemizace od roku 2020, stejně jako námitku, zda mezi služebním orgánem a odborovým sdružením byla vůbec shoda na tom, zda je zákonné další snížení počtu služebních míst na Drážní inspekci. Jestliže z textu předsedy odborové organizace ze dne 25. 9. 2019 nevyplývá nesouhlas se zrušením služebního místa žalobce, neznamená to, že odborové sdružení s tímto vyslovilo souhlas. Nedošlo tedy ke shodě se služebním orgánem.
20. Žalovaný dle žalobce nevysvětlil, proč před vyhlášeným výběrovým řízením nemá přednost převedení zaměstnance na volné služební místo, resp. proč by nebylo možné výběrové řízení zrušit, pokud již sice bylo vyhlášeno, ale nebylo dokončeno, a dále o jaké

Shodu s prvopisem potvrzuje X

konkrétní ustanovení a kterého právního předpisu se tento postup opírá. Nevypořádal se ani s otázkou diskriminačního přístupu a požadavku na „výkon služby“ ve výběrových řízeních dle zákona o státní službě.

21. Žalovaný se vypořádal velmi formálně také s argumentací ohledně nesprávného stanovení platové třídy, přestože ta má vliv nejen na stanovení platu ve výši 80 %, ale má vliv právě na posuzování případných jiných vhodných služebních míst pro převedení. Jestliže žalobce v odvolání odkazoval na svá předchozí podání, která jsou odvolacímu služebnímu orgánu z jeho úřední činnosti známa, měl se s argumentací náležitě vypořádat. Totéž se týká i námitek směřujících ke stanovení osobního příplatku, resp. k výpočtu platu ve výši 80 % z tohoto osobního příplatku.
22. Odvolací služební orgán také zcela přešel námitku uvedenou v bodě 44 odvolání. Tu v bodě 48 sice svými úvahami do jisté míry vypořádal, čímž částečně napravil nedostatek rozhodnutí služebnímu orgánu, nicméně i tak ji vypořádal nejednoznačně. Odvolací námitky v bodech 49 - 51 vyřídil částečně a formálně a v podstatě je ani nevyvrátil.
23. Žalobce dále namítá, že žalovaný neprovedl důkaz materiálem pro jednání vlády ke změně systemizace od 1. 1. 2020, na jehož základě vláda přijala své usnesení č. 811, a všech písemností z Drážní inspekce a Ministerstva dopravy, které se týkají změny systemizace, včetně komunikace mezi služebním orgánem a žalovaným, mezi služebním orgánem a předsedou odborového sdružení a mezi Ministerstvem dopravy a Ministerstvem vnitra a Ministerstvem financí v dané věci. Uvedené je nejen podstatné pro učinění závěru, zda žalobcovo služební místo bylo možné zrušit, ale zároveň pro doložení, kdo byl skutečným iniciátorem změny dané systemizace. Totéž se týká i změny systemizace Drážní inspekce od 1. 4. 2017, na základě které byl žalobce převeden na služební místo ředitele Ústředního inspektorátu. Mezi důkazy nejsou zařazeny písemnosti ve věci návrhů dalších změn systemizace mezi roky 2017 a 2020. Žalobce také namítá, že mezi důkazy není zařazen, resp. není vypořádán Statut Drážní inspekce a doklad o určení zástupce služebnímu orgánu od roku 2017. Žalobce uvádí též další dokumenty, které dle jeho názoru nebyly zařazeny mezi důkazy.
24. Žalovaný tak dle žalobce při rozhodování nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Žalobce opakuje, že žalovaný obsah řady listin, obsažených ve spisu řízení, posuzoval izolovaně a vytrženě z kontextu. Skutkový stav, který vzal odvolací služební orgán za základ svého rozhodnutí, nemá oporu v obsahu listinných důkazů.
25. Žalobce dále konstatuje, že využití § 165 zákona o státní službě ze strany služebnímu orgánu nebylo na místě, neboť služební orgán řízení fakticky vedl. K tomu žalobce doplňuje, že právo účastníka řízení uplatňovat nové skutečnosti a návrhy není v daném případě omezeno dle § 82 odst. 4 správního řádu.
26. Žalobce zpochybňuje, že spisový přehled byl u žalovaného založen až dne 24. 7. 2020, tj. po více než 6 měsících, co podal své odvolání, když teprve dne 23. 7. 2020 byla určena oprávněná úřední osoba, která však již následující den vedle založení spisu připravila žalobou napadené rozhodnutí a již 24. 7. 2020 v 11.55 hodin bylo rozhodnutí odvolacího služebnímu orgánu odesláno žalobci a zároveň služebnímu orgánu. Tím se vysvětluje nejen chybný procesní postup, ale i neprovedení nezbytných důkazů.
27. Žalobce závěrem konstatuje, že žalovaný nepřesně aplikoval příslušná ustanovení právních předpisů rozhodných pro posouzení odvolání, zejména pak zákona o státní službě, zákona

o dráhách a správního řádu. Nepřesná až účelová interpretace těchto norem ze strany žalovaného vedla k jeho nesprávným právním závěrům. Napadené rozhodnutí tedy spočívá na nesprávném právním posouzení projednávané a rozhodované věci.

28. Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

29. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že námitky žalobce byly v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádány, v některých případech však žalobce odkazuje na své názory, jiná pravomocně ukončená nesouvisející řízení či konstatuje skutečnosti, které v řízení ani mimo něj nenastaly. Nelze přisvědčit ani tvrzení žalobce, že bylo postupováno v rozporu se zákonem o státní službě, jelikož napadené rozhodnutí bylo vydáno v návaznosti na změnu systemizace, kdy je povinností služebního orgánu naložit se služebním poměrem státního zaměstnance, který byl změnou systemizace dotčen.
30. Žalovaný konstatuje, že spisová dokumentace poskytnutá prvoinstančním orgánem obsahovala kompletní podklady pro vydání rozhodnutí v odvolacím řízení. Tyto podklady byly žalobci známy, některé poznatky byly odvolacímu orgánu známy z vlastní úřední činnosti. Jelikož nebyla spisová dokumentace nikterak doplňována a odvolací orgán nepořizoval nové podklady, nebylo zapotřebí postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu a vyzývat žalobce k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí.
31. Žalovaný odmítá, že by změny systemizace v Drážní inspekci byly prováděny adresně, uměle či pod nátlakem třetích osob.
32. Žalovaný uvádí, že služební orgán nepostupoval v rozporu se zákonem o státní službě, pokud ve věci vydal rozhodnutí jako první úkon v řízení.
33. Žalovaný připouští zmeškání zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí, která byla částečně způsobena nastalou společenskou situací a potřebou nastavení zabezpečení plnění služebních úkolů i mimo služební působišť. Tato skutečnost však neměla vliv na rychlost zpracování žalobou napadeného rozhodnutí v návaznosti na spisový přehled.
34. Závěrem žalovaný podotýká, že napadené rozhodnutí bylo předmětem žádosti o zahájení přezkumného řízení ze strany žalobce u Ministerstva vnitra, Sekce pro státní službu. Náměstek ministra vnitra pro státní službu však neshledal důvod k zahájení přezkumného řízení.
35. Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Argumentace při jednání

36. Žalobce při jednání odkázal na svá dřívější podání. Zdůraznil, že napadené rozhodnutí nerespektuje čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Uvedl, že byl nezákonně zbaven služebního místa představeného a odmítl, že nemohl být převeden na jiné volné služební místo. Podotkl, že ústřední inspektorát Drážní inspekce je zřízen ze zákona, a to dle § 53a odst. 1 zákona o drahách. Zdůraznil, že v dané věci šlo o zjevně účelovou změnu organizačního řádu, čemuž svědčí skutečnost, že nejprve došlo ke zrušení služebního místa žalobce a následně k jeho obnovení. Žalobce také zrekapituloval své působení u Drážní inspekce.
37. Žalovaný setrval na své dřívější argumentaci.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

38. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
39. Žalobce předně namítl, že žalovaný chybně nepostupoval podle § 36 odst. 3 správního řádu.
40. Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
41. Smyslem a účelem v § 36 odst. 3 správního řádu vymezených procesních práv účastníka řízení je, aby účastník řízení znal všechny podklady, které byly při rozhodování v jeho věci užity. Pokud skutkový stav nedoznal změn, zejména pokud nebyly provedeny důkazy, o nichž žalobce nevěděl, není třeba postupovat dle § 36 odst. 3 správního řádu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243). Dané ustanovení zároveň není omezeno pouze na řízení před správním orgánem I. stupně. Jestliže odvolací správní orgán v odvolacím řízení doplní správní spis o další podklady rozhodnutí, je jeho povinností o tom účastníka řízení zpravit a dát mu možnost vyjádřit se k těmto podkladům (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2009, č. j. 3 As 43/2008 – 235, a ze dne 7. 10. 2009, č. j. 6 As 24/2009 – 80). Správní řád sice tuto povinnost v ustanoveních upravujících průběh odvolacího řízení výslovně stanoví pouze pro případy, kdy odvolací správní orgán napadené rozhodnutí nebo jeho část změnil [viz § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu], tím však není vyloučena aplikace ustanovení § 36 odst. 3 na případy, kdy odvolací správní orgán rozhoduje o zamítnutí odvolání poté, co si opatřil nové podklady rozhodnutí.
42. V dané věci z obsahu spisového materiálu soud zjistil, že v době od vydání prvostupňového rozhodnutí a podání žalobcovu odvolání do vydání nyní napadeného rozhodnutí byly do správního spisu zařazeny úřední záznamy o volných služebních místech a s nimi související příписы ohledně volných služebních míst, dále pak statut Drážní inspekce, příпис 1. náměstka Ministerstva dopravy ze dne 12. 7. 2019 směřovaný generálnímu inspektorovi Drážní inspekce ve věci změn v platové a personální oblasti pro rok 2019 a 2020 a předkládací zpráva prvostupňového služebního orgánu. Soud tedy nemůže souhlasit se žalovaným, že po vydání prvostupňového rozhodnutí již nebyla spisová dokumentace nikterak doplňována. Zároveň však soud zdůrazňuje, že nové podklady obsažené ve správním spise se nikterak nedotkly právního posouzení věci, respektive nejednalo se o podklady, na základě kterých by žalovaný posoudil žalobcovu odvolací argumentaci, když ostatně v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný na tyto podklady nikterak výslovně neodkazoval.
43. Nadto soud připomíná, že porušení § 36 odst. 3 správního řádu je důvodem ke zrušení odvolacího rozhodnutí pouze tehdy, pokud mělo vliv na jeho zákonnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, č. 2073/2010 Sb. NSS, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 - 28, ze dne 28. 6. 2005, č. j. 8 As 3/2005 - 86, ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 54/2008 - 80, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 6 As 16/2008 - 90). Je to

přitom žalobce, kdo má tvrdit a dokládat, jak se nerespektování § 36 odst. 3 správního řádu konkrétně dotklo jeho práv. Neboli pro úspěšnost dané námitky je nezbytné, aby žalobce upřesnil podklady, jež neměl k dispozici, a jakým způsobem takové pochybení správního orgánu mohlo ovlivnit vydané meritorní rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011 – 78).

44. V nyní projednávané věci však žalobce v žalobě pouze obecně uváděl, že došlo k porušení § 36 odst. 3 správního řádu a bylo mu znemožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a navrhopvat důkazy. Uvedené tvrzení však soud považuje za natolik obecné, že z něj není možno dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí, protože žalobce nekonkretizuje, jakým způsobem mohlo případné pochybení žalovaného ovlivnit vydané rozhodnutí. Naopak z obsahu prvoinstančního rozhodnutí služebního orgánu musely být žalobci známy veškeré důvody, pro které byl odvolán ze služebního místa představeného a zařazen mimo výkon služby, přičemž tyto důvody, jakož i podklady, ze kterých služební orgán ve svém odůvodnění vycházel, mohl relevantně zpochybnit v podaném odvolání, což také učinil. A za tímto účelem mohl také navrhopvat důkazy, což však neučinil. Za této situace soud neshledal, že by i případné porušení § 36 odst. 3 správního řádu mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
45. A pro úplnost soud uvádí, že obdobné platí též k námitce žalobce, že ani prvostupňový orgán mu nedal možnost vyjádřit se k podkladům celého řízení, navrhopvat důkazy nebo činit jiné návrhy. I toto tvrzení ponechává žalobce v obecné rovině, aniž by poukazoval na konkrétní důsledky, které mu měl údajně vadný postup služebního orgánu způsobit. Nadto v daném případě služební orgán postupoval dle § 165 zákona o státní službě a vydání rozhodnutí bylo prvním úkonem v řízení, takže služební orgán nebyl povinen před vydáním rozhodnutí dávat žalobci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí (viz též dále).
46. K námitce věcné nepřislusnosti služebního orgánu k vydání prvostupňového rozhodnutí soud uvádí následující.
47. Podle § 10 odst. 1 písm. f) zákona o státní službě je služebním orgánem vedoucí služebního úřadu nebo státní tajemník vůči ostatním státním zaměstnancům.
48. Drážní inspekce je správní úřad s celostátní působností, který se člení na ústřední inspektorát a územní inspektoráty a v jehož čele stojí generální inspektor (viz § 53a zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „zákon o drahách“). Služebním orgánem Drážní inspekce je tedy ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o státní službě generální inspektor, který je oprávněn rozhodovat ve věcech služebního poměru (§ 10 odst. 2 zákona o státní službě). Jestliže tedy o odvolání žalobce ze služebního místa představeného a o jeho zařazení mimo výkon služby rozhodoval v prvním stupni generální inspektor Drážní inspekce, rozhodoval věcně příslušný služební orgán.
49. Jestliže žalobce v rámci tohoto žalobního bodu zpochybňuje zákonnost jmenování současného generálního inspektora Drážní inspekce, tak tyto námitky nemohou mít jakýkoli vliv na hodnocení zákonnosti nyní napadeného rozhodnutí. Soud se shoduje se správními orgány, že výběrové řízení na místo generálního inspektora Drážní inspekce, v němž byl vybrán současný generální inspektor, představuje samostatné správní řízení odlišné od nyní posuzovaného řízení ve věci žalobce. Proto nebylo na místě v tomto řízení jakkoli zkoumat zákonnost procesu jmenování současného generálního inspektora a ani soud nemůže tyto okolnosti jakkoli brát v úvahu. Platí totiž presumpce správnosti

veřejnoprávních aktů, tj. rozhodnutí vydaných v oblasti veřejné správy, a takto je nezbytné na současného generálního inspektora Drážní inspekce hledět jako na řádně jmenovaného. Na uvedeném nic nemění ani poukaz žalobce na § 53a odst. 2 zákona o dráhách větu za středníkem, dle kterého se výběr, jmenování a odvolání generálního inspektora Drážní inspekce řídí zákonem o státní službě, neboť uvedené ustanovení nic nemění na skutečnosti, že dokud není rozhodnuto o opaku, je nezbytné považovat jmenování aktuálně ustanoveného generálního inspektora Drážní inspekce za platné. A i pokud by jeho jmenování na toto služební místo bylo nicotné (aniž by však soud uvedené jakkoli hodnotil), stále by platilo zde uvedené, neboť o nicotnosti jeho jmenování by muselo být nejprve pravomocně rozhodnuto příslušnými orgány, což se nestalo. Potud tedy argumenty žalobce zůstávají jeho domněnkami, které však nemohou mít jakýkoli vliv na posouzení zákonnosti nyní přezkoumávaného rozhodnutí. Proto také soud ani žalovaný nebyli a nejsou příslušní k hodnocení systematizace Drážní inspekce do 1. 4. 2017, neboť tato systematizace se netýkala odvolání žalobce ze služebního místa ředitele Ústředního inspektorátu Drážní inspekce v nyní vedeném řízení.

50. Soud k tomuto žalobnímu bodu konečně uvádí, že příliš nerozumí argumentu žalobce, že služební orgán neaplikuje zásadu presumpce správnosti odvolací u Statutu Drážní inspekce. Žalobce se jednak dovolává ustanovení zákona o drahách, který pozbyl účinnosti k 1. 1. 2015, a jednak soud zdůrazňuje, že presumpce správnosti správních rozhodnutí nikterak nevylučuje možnost změny Statutu Drážní inspekce.
51. Žalobce dále dopodrobna zpochybňuje přezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí.
52. Soud připomíná, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat. Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, nebo je-li rozhodnutí stiženo formulační nesrozumitelností do té míry, že nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech rozhodnutí. Žádnou z takovýchto zásadních vad však soud v napadeném rozhodnutí neshledal.
53. Pokud žalobce tvrdí, že se žalovaný nevypořádal s konkrétními fakty podporující účelovost změn vůči žalobci, tak uvedeným odvolacím námitkám se žalovaný dopodrobna věnoval na s. 6 a 7 žalobou napadeného rozhodnutí, když mimo jiné uvedl, že uspořádání organizační struktury je věcí služebního úřadu a v něm učiněných manažerských rozhodnutí, který má v mezích zákona široký prostor pro uspořádání své organizační struktury dle aktuálních potřeb. A uzavřel, že „z podkladů napadeného rozhodnutí nevyplývá podezření, že by změny v organizační struktuře Drážní inspekce účinné od 1. 1. 2020, jejichž důsledkem bylo zrušení služebního místa odvolatele, byly činěny adresně a že by jejich cílem byla jeho šikana či diskriminace. Vhodnost zvoleného řešení organizačních změn je věcí manažerských rozhodnutí učiněných v rámci Drážní inspekce a není věcí odvolacího orgánu, aby konkrétním služebním úřadům určoval, jaké mají zvolit uspořádání své organizační struktury vzhledem k věcné agendě, kterou vykonávají, samozřejmě pokud zvolené řešení není v rozporu s právními předpisy upravujícími organizační strukturu služebních úřadů. (...) Manažerská rozhodnutí vedoucí ke zrušení služebních míst (pokud má k určitým organizačním

opatřením dojít) nebývají jednoduchým úkolem, tj. není vždy jednoduché určit, na které státní zaměstnance takové opatření dopadne a jakou měrou. Pouze z toho, že takové rozhodnutí bylo učiněno a nebylo odůvodněno dle subjektivních představ odvolatele, neboť se tento domnívá, že takové rozhodnutí nemělo být učiněno, ale nelze bez dalšího dovozovat za šikanu či diskriminaci.“

54. Z citovaných pasáží napadeného rozhodnutí, jakož i z jeho dalších částí, dle soudu vyplývá, že se žalovaný zabýval tvrzenou účelovostí změn v systematizaci, tyto námitky však neshledal důvodnými. Soud přitom připomíná, že není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, sp. zn. 1 Afs 92/2012, bod 28). Uvedené nastalo v nyní posuzované věci, kdy žalovaný sice konkrétně nereagoval na každé jednotlivé tvrzení žalobce, v souhrnu však námitku nezákonnosti provedené systemizace dostatečně vypořádal a předestřel důvody, pro které ji neshledal důvodnou. Respektive dostatečně osvětlil, z jakého důvodu shledal, že v dané věci nebylo odvolání žalobce ze služebního místa představeného účelové, diskriminační, šikanózní či adresné. Proto soud nemůže přisvědčit žalobci, že žalovaný nereflektoval neopodstatněnost (nezákonnost) změn systemizace či vývoj ohledně služebního zařazení žalobce či se nevyjádřil k zákonnosti zrušení místa ředitele Ústředního inspektorátu a rozhodnutí o organizačních změnách. K odvolací námitce, zda návrh systematizace podal zcela dobrovolně generální inspektor nebo tak učinil pod jakýmkoliv vlivem či tlakem ze strany jiné osoby, se žalovaný sice výslovně nevyjádřil, na druhé straně však obecně uvedl, že uspořádání organizační struktury je věcí služebního orgánu a zdůraznil, že odpovědnost za výkon věcných agend svěřených Drážní inspekcí právními předpisy svědčí právě jen Drážní inspekci. Z uvedeného lze dovodit, že dané změny byly učiněny v gesci generálního inspektora Drážní inspekce jako vedoucího služebního orgánu. A nadto se dle soudu nejedná o natolik zásadní odvolací námitku, kterou by žalovaný musel výslovně vypořádat, neboť podstatné bylo, na základě jakých právních aktů bylo zrušeno služební místo žalobce. Jedná se tak o dílčí nedostatek odůvodnění, který však nezpůsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Stejně tak soud dává za pravdu žalobci, že se žalovaný nezabýval poukazem na § 18 zákona o státní službě, avšak i zde soud poukazuje na jednoznačný závěr žalovaného o zákonnosti provedené systemizace, protože nelze tvrdit, že by z napadeného rozhodnutí nebylo zřejmé, jak žalovaný její zákonnost hodnotil. Pokud žalobce tvrdí, že se žalovaný nevypořádal s námitkou podjatosti úředních osob, podotýká soud, že uvedenou argumentaci žalobce uvedl v bodu 29 odvolání a výslovně ji spojil s účelovostí zrušení služebního místa představeného a s předchozími kroky služebního orgánu týkajícími se jeho služebního místa. Uvedenou argumentaci ohledně účelovosti systematizace žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal, z čehož lze dovodit, že ze stejného důvodu nepovažoval za důvodnou tvrzenou podjatost oprávněné úřední osoby. Proto ani v tomto směru soud neshledal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud pak žalobce poukazuje na služební hodnocení za rok 2018 a 2019 a k tomu související přípisy, tak tyto nebyly předmětem rozhodování, a proto ani nebylo povinností žalovaného se k těmto záležitostem vyjadřovat.
55. K odvolací námitce ohledně nutnosti shody mezi služebním úřadem a odborovou organizací se žalovaný vyjádřil na s. 7 a 8 žalobou napadeného rozhodnutí. Soud přitom

nemůže přisvědčit žalobci, že by žalovaný tuto námitku pominul, naopak výslovně uvedl, že nebylo zapotřebí dosáhnout shody s Odborovým sdružením Drážní inspekce, nýbrž návrh systemizace bylo nezbytné s odborovou organizací pouze projednat, což se také stalo. Stejně tak žalovaný nepominul, zda odborové sdružení vzneslo vůči systemizaci námitky, neboť konstatoval, že z dokumentu, kterým odborová organizace vzala návrh na systemizaci na vědomí, nikterak nevyplývá její nesouhlas se systemizací na rok 2020, konkrétně se zrušením služebního místa žalobce. A rovněž žalovaný odlišil postavení státních zaměstnanců dle § 129 odst. 2 zákona o státní službě a odborových organizací dle § 132 odst. 2 písm. a) zákona o státní službě. I uvedenou odvolací námitku tedy žalovaný dostatečně (byť stručně) vypořádal.

56. Žalovaný dle žalobce také nevysvětlil, proč před vyhlášeným výběrovým řízením nemá přednost převedení zaměstnance na volné služební místo, resp. proč by nebylo možné výběrové řízení zrušit, pokud již sice bylo vyhlášeno, ale nebylo dokončeno, a dále o jaké konkrétní ustanovení a kterého právního předpisu se tento postup opírá. Žalovaný k zařazení žalobce mimo výkon služby uvedl, že v dané věci nastaly důvody pro zařazení žalobce mimo výkon služby z organizačních důvodů, protože se služební orgán snažil nalézt vhodné volné služební místo, a to jak v Drážní inspekci, tak v jiném služebním úřadu, nicméně k nalezení takového služebního místa nedošlo. Z uvedeného tedy lze dovodit, z jakého důvodu považoval žalovaný za zákonné zařazení žalobce mimo výkon služby, kdy v podrobnostech žalovaný odkázal na rozhodnutí služebního orgánu, v němž byly dopodrobna rozvedeny důvody, pro které nebylo možné žalobce převést na jiné služební místo. Soud sice musí dát za pravdu žalobci, že se žalovaný výslovně nevyjádřil k tomu, proč převedení zaměstnance na volné služební místo nemá přednost před vyhlášeným výběrovým řízením, i zde se však dle soudu jedná pouze o dílčí pochybení žalovaného, ze kterého nelze konstatovat celkovou nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný a především služební orgán (viz s. 3 – 11 prvostupňového rozhodnutí) se ve svých rozhodnutích zabývali tím, zdali pro žalobce nelze nalézt jiné volné a vhodné služební místo, žádné takové však nenalezli a toto podrobně odůvodnili. I proto soud ani tuto námitku nepřezkoumatelnosti neshledal důvodnou. Soud pak nemůže přisvědčit žalobcovu tvrzení, že se žalovaný nevypořádal s otázkou diskriminačního přístupu a požadavku na „výkon služby“ ve výběrových řízeních dle zákona o státní službě, neboť těmto obecným tvrzením se žalovaný věnoval již v předchozích částech rozhodnutí a dle soudu nebylo nezbytné, aby uvedené opakoval též v této části odůvodnění.
57. Jestliže žalobce tvrdí, že se žalovaný vypořádal velmi formálně s argumentací ohledně nesprávného stanovení platové třídy, zdůrazňuje soud, že pro vypořádání této námitky bylo dostatečné, pokud žalovaný sdělil, že *„odvolatel směřuje námitku vůči svému zařazení do platové třídy, i když odvoláním napadá rozhodnutí o odvolání ze služebního místa představeného a o zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů“*. Nadto žalovaný rozvedl, proč žalobci nevznikl nárok na platový tarif odpovídající valorizaci platových tarifů od 1. 1. 2020. Dle soudu se tedy žalovaný v dostatečné míře věnoval tomu, jak byl určen plat žalobce po zařazení mimo výkon služby. Správně také poukázal na rozhodnutí o platu žalobce ze dne 27. 9. 2019 a na skutečnost, že proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, kterému nebylo vyhověno. Nebylo přitom namístě, aby v nyní vedeném řízení žalovaný blíže přezkoumával toto rozhodnutí o platu, jak naznačuje žalobce v podané žalobě, neboť předmětem tohoto řízení bylo odvolání žalobce ze služebního místa představeného a jeho zařazení mimo výkon služby a nikoli dříve vydaná platová

rozhodnutí. Tato rozhodnutí byla v době vydání nyní napadeného rozhodnutí pravomocná, takže žalovaný byl těmito rozhodnutími vázán. A obdobné platí též ve vztahu ke stanovení osobního příplatku: i tento příplatek byl předmětem rozhodnutí ze dne 27. 9. 2019, a proto žalovaný postupoval správně, pokud z tohoto rozhodnutí vycházel a s osobním příplatkem spjaté okolnosti dále neposuzoval.

58. Žalobce rovněž namítá, že žalovaný zcela přešel námitku uvedenou v bodě 44 odvolání. V tomto bodu žalovaný zpochybnil závěr služebního orgánu, že „*doprava není součástí geografie*“ a odmítl další úvahy žalovaného ohledně nevhodnosti dalších služebních míst, neboť tyto jsou čistě subjektivní. Skutečnost, zdali jiná volná služební místa jsou pro žalobce vhodná, žalovaný hodnotil na s. 8 – 9 napadeného rozhodnutí a ztotožnil se se závěry služebního orgánu. Soud přitom připomíná, že rozhodnutí správního orgánu I. a II. stupně tvoří jeden celek, přičemž v dané věci prvoinstanční rozhodnutí dopodrobna odůvodňuje, proč pro žalobce nelze nalézt jiné vhodné volné služební místo. V tomto ohledu jsou tedy napadená rozhodnutí přezkoumatelná. A na přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí nemůže nic změnit, pokud se žalovaný nevyjádřil k tvrzení žalobce, že „*doprava není součástí geografie*“. Opět se jedná pouze o dílčí tvrzení, které nemohlo nikterak zvrátit jinak vyřčené závěry o přeřazení žalobce mimo výkon služby, neboť nebylo k dispozici jiné vhodné volné služební místo.
59. Žalobce se také ohrazuje proti nejednoznačnému vypořádání bodu 48 odvolání. V této části odvolání žalobce namítal, že z rozhodnutí služebního orgánu nevyplývá, proč na jeho věc nedopadá nařízení vlády č. 304/2014 Sb. K tomu žalovaný uvedl, že dle uvedeného nařízení došlo k navýšení všech platových tarifů ke dni 1. 1. 2020, k tomuto dni však žalobce již nebyl zařazen na žádném služebním místě, neboť jeho služební místo zaniklo ke dni 31. 12. 2019. Uvedené odůvodnění soud považuje za jednoznačné, neboť bez jakýchkoli pochybností sděluje, proč uvedené nařízení nedopadá na platové poměry žalobce.
60. Žalobce konečně tvrdí, že také odvolací námitky v bodech 49 - 51 žalovaný vyřídil částečně a formálně a v podstatě je ani nevyvrátil. K této části odvolání žalovaný uvedl, že „*součástí spisové dokumentace při posuzování vhodných volných služebních míst pro převedení musejí být i podklady, na jejichž základě služební orgán posuzuje vhodnost služebního místa, týkající se osoby státního zaměstnance. Jedná se tak zejména o dokumenty z jeho osobního spisu, např. doklady o vzdělání, služební hodnocení, dosavadní praxe státního zaměstnance apod. Právě tyto dokumenty napomáhají služebnímu orgánu posoudit vhodnost služebního místa podle co nejvíce kritérií.*“ Uvedená pasáž dle soudu dostatečně reaguje na odvolací námitku formulovanou v bodě 49, v níž žalobce zpochybňuje podklady, které služební orgán vedly ke konstatování, že nelze nalézt jiného vhodné volné místo pro žalobce. Navíc celou uvedenou pasáž žalobce nazval „závěrečné poznámky“ a není tak zřejmé, zdali i v této části formuloval další odvolací body. V bodu 50 a 51 odvolání pak žalobce opět poukazoval mj. na okolnosti nesouvisející s předmětem daného řízení, pročež žalovaný správně odkázal na vypořádání totožných námitek v předcházející části rozhodnutí.
61. Soud tedy uzavírá, že neshledal nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť i přes dílčí a nepodstatná pochybení žalovaného při vypořádání žalobcovy odvolací argumentace jsou z napadeného rozhodnutí seznatelné důvody, na základě kterých žalovaný rozhodl o zákonnosti odvolání žalobce ze služebního místa představeného a jeho přeřazení mimo výkon služby. Uvedenou námitku tedy soud neshledal důvodnou.

62. V dalším žalobním bodě žalobce namítá, že žalovaný a služební orgán nevycházeli ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Soud však shledal, že pro právní posouzení věci služební orgány shromáždily dostatečné podklady, na základě kterých mohly rozhodnout o odvolání žalobce ze služebního místa představeného a jeho přearování mimo výkon služby.
63. Soud zdůrazňuje, že žalobce byl odvolán ze služebního místa představeného na základě § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě, dle kterého ten, kdo představeného na dané služební místo jmenoval, jej z tohoto služebního místa odvolá, jen pokud došlo ke zrušení služebního místa představeného. Úkolem služebního orgánu tedy bylo prokázat, zdali došlo ke zrušení služebního místa představeného v dané věci. Takto také služební orgán postupoval a do spisu zařadil usnesení vlády č. 811 ze dne 18. 11. 2019, rozhodnutí generálního inspektora Drážní inspekce o organizačních změnách ze dne 29. 11. 2019, č. j. 533/2019/DI-1, a také Organizační řád Drážní inspekce ze dne 29. 11. 2019, kterými byly promítnuty změny systemizace schválené vládou do organizačních změn v Drážní inspekci. Z organizačního schématu, které je součástí Organizačního řádu, přitom jednoznačně vyplývá, že s účinností od 1. 1. 2020 není doposud zastávané služební místo žalobce zahrnuto do vnitřní systemizace Drážní inspekce. Uvedené listinné důkazy tedy jednoznačně prokazují naplnění podmínek § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě pro odvolání žalobce ze služebního místa představeného, neboť na základě změny systemizace bylo s účinností od 1. 1. 2020 zrušeno služební místo, na které byl žalobce původně převeden.
64. Jestliže žalobce poukazuje na skutečnost, že na základě správními orgány shromážděných podkladů nebylo možno ověřit, zda žalobcovo služební místo bylo možné zrušit, zdůrazňuje soud, že možnost zrušení služebního místa představeného předjímá § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě. Platí přitom, že veřejná správa má v zákonných mezích široký prostor pro uspořádání své organizační struktury podle aktuálních potřeb s tím, že rozhodnutí o organizační změně musí sledovat zákonem předvídané cíle a nesmí být v rozporu se zákazem diskriminace a zákazem zneužití práv a povinností. Zákon o státní službě tedy představeným ani dalším státním zaměstnancům neposkytuje jistotu zachování stávajícího služebního místa. Naopak v případě schválení nové systemizace a organizační struktury služebního úřadu umožňuje služební zařazení státních zaměstnanců změnit a v krajních případech jejich služební poměr z organizačních důvodů ukončit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2020, č. j. 4 Ads 423/2019 – 70). Uvedenými okolnostmi se žalovaný i služební orgán ve svých rozhodnutích zabývali, přičemž dle soudu ve svých závěrech správně vyšli z obsahu shora specifikovaného usnesení vlády, rozhodnutí generálního inspektora o organizačních změnách a organizačního řádu. Součástí usnesení vlády založené ve správním spise na č. l. 1 je totiž též komentář k návrhu systemizace, ve kterém je dopodrobna popsáno, z jakého důvodu dochází ke zrušení dotčeného služebního místa představeného. Na základě uvedených listinných důkazů tak služební orgány mohly posoudit, zda zrušení žalobcova služebního místa splňuje zákonné požadavky, včetně toho, zdali změny systemizace nejsou svévolné či diskriminační. A z citovaného komentáře k návrhu systemizace také vyplývá, že jejím iniciátorem byl generální inspektor Drážní inspekce, který je pod tímto komentářem podepsán. Soud přitom podotýká, že pro posouzení dané věci není až tak zásadní, kdo byl případně neformálním iniciátorem změn, jako skutečnost, že změny v systemizaci proběhly v souladu se zákonem a není možno je hodnotit jako diskriminační, šikanózní či účelové,

což služební orgány posoudily. A soud opakuje, že předkladatelem změn v systematizaci byla osoba k tomuto oprávněná.

65. Pokud se pak jedná o změny systemizace Drážní inspekce od 1. 4. 2017, na základě které byl žalobce převeden na služební místo ředitele Ústředního inspektorátu, tak uvedené převedení žalobce nebylo předmětem nyní projednávané věci, a proto nebylo nezbytné, aby správní orgány shromažďovaly důkazy týkající se této minulé systematizace, jakož i jiných změn v systematizaci vyjma té, která se dotýkala služebního místa představeného, které zastával žalobce před vydáním nyní napadeného rozhodnutí. Jestliže žalobce tvrdí, že mezi důkazy není zařazen Statut Drážní inspekce, tak tento je součástí správního spisu na č. l. 96.
66. Soud tedy uzavírá, že správní orgány vycházely ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a řádně posoudily shromážděné listinné důkazy, aniž by bylo možno konstatovat, že je hodnotily izolovaně a vytrženě z kontextu, jak tvrdí žalobce.
67. Žalobce dále zpochybňuje využití § 165 zákona o státní službě ze strany služebního orgánu.
68. Podle § 165 zákona o státní službě vydání rozhodnutí může být prvním úkonem v řízení, s výjimkou rozhodnutí o kárné odpovědnosti nebo skončení služebního poměru.
69. Dle citovaného rozhodnutí může být vydání rozhodnutí ve věcech služby prvním úkonem v řízení, ledaže by se jednalo o rozhodování o kárné odpovědnosti v rámci kárného řízení (viz § 94 až 96 zákona o státní službě) a při rozhodování o skončení služebního poměru (viz § 72 citovaného zákona). V dané věci bylo rozhodováno o odvolání ze služebního místa představeného a zařazení mimo výkon služby a nikoli o kárné odpovědnosti či o skončení služebního poměru, pročez zákon o státní službě nevylučoval, aby prvním úkonem v řízení před služebním orgánem bylo vydání rozhodnutí. Služební orgán tak mohl jako první úkon v řízení vydat prvostupňového rozhodnutí a tento jeho postup nelze hodnotit jako nezákonný. Do jeho vydání služební orgán pouze shromažďoval podklady pro vydání rozhodnutí, aniž by fakticky řízení vedl. Proto také nemusel žalobce vyzývat k seznámení se s podklady rozhodnutí (viz též výše). Nelze přitom souhlasit se žalobcem, že takovýto postup má být aplikován pouze ve výjimečných případech, neboť zákon o státní službě tento postup umožňuje kdykoli, vyjma dvou blíže specifikovaných řízení.
70. Soud pak plně souhlasí se žalobcem, že v daném případě neplatilo omezení dle § 82 odst. 4 správního řádu, takže i v průběhu odvolacího řízení žalobce mohl uvádět nové skutečnosti a předkládat návrhy. Žalovaný však tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí nikterak nezpochybnil, když to byl žalobce, kdo žádné takovéto návrhy nepředložil. A jak již soud uvedl, žalovaný rozhodoval na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci.
71. K časovým okolnostem vydání nyní napadeného rozhodnutí soud předně uvádí, že žalovaný rozhodnutí nevydal k zákonem stanovené lhůtě, což ostatně ani nikterak nepopírá, naopak ve vyjádření k žalobě tuto svou chybu uznává. Lhůta pro vydání rozhodnutí je však lhůtou pořádkovou a procesní, na jejíž uplynutí zákon neváže žádné právní důsledky pro věc samu. Zákon s jejím zmeškáním spojuje pouze jediný důsledek, a tím je povinnost či možnost nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 1, 3 správního řádu). Z ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu také vyplývá, že po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník řízení. Této možnosti nicméně žalobce nevyužil. Přestože je tedy zmeškání

pořádkové lhůty stanovené zákonem k vydání rozhodnutí vadou řízení, není ji možno považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a bylo důvodem pro zrušení správního rozhodnutí.

72. Vadu řízení pak nepředstavuje ani skutečnost, že teprve dne 23. 7. 2020 byla určena oprávněná úřední osoba, že spisový přehled byl u žalovaného založen až dne 24. 7. 2020 a že téhož dne bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Z uvedeného časového přehledu vyplývá, že oprávněná úřední osoba se spisem zjevně pracovala již dříve, neboť stěžící mohla během jednoho dne připravit žalobou napadené rozhodnutí. Uvedené ostatně žalovaný uznává i ve vyjádření k žalobě, kde sdělil, že skutečnost, že byla písemnost prostřednictvím spisové služby jeden den založena a následující den byla odeslána prostřednictvím datové schránky, nezakládá fakt, že by text a odůvodnění rozhodnutí nebylo průběžně zpracováváno oprávněnou úřední osobou a nebyly pečlivě zkoumány veškeré podklady pro jeho vydání během celé doby, kdy mu bylo odvoláním napadené rozhodnutí doručeno. Postup, kdy teprve bezprostředně před vydáním rozhodnutí správní orgán formálně určí úředně pověřenou osobu, sice soud nepovažuje za správný, neboť oprávněná úřední osoba by měla být formálně pověřena k jednotlivým úkonům ve správním řízení již v den, kdy na věci začne fakticky pracovat, zároveň se však nejedná o takovou vadu řízení, která by mohla vést k derogaci žalobou napadeného rozhodnutí. Uvedené pochybení totiž nemá jakýkoli vliv na posouzení zákonnosti a správnosti vydaného rozhodnutí. A uvedené platí též ve vztahu k založení spisového materiálu u žalovaného, neboť pozdní formální založení spisového materiálu nemůže představovat vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) nebo § 78 odst. 1 soudního řádu správního. Soud neshledal, že by tato dílčí procesní pochybení ústila v nedostatecích žalobou napadeného rozhodnutí spočívajících v nedostatečných skutkových zjištěních či v nesprávném vypořádání žalobcovy odvolací argumentace.
73. Žalobce konečně závěrem ve své žalobě konstatuje, že žalovaný nepřesně aplikoval příslušná ustanovení právních předpisů rozhodných pro posouzení odvolání z jeho strany, zejména pak zákona o státní službě, zákon o drahách a správního řádu. Nepřesná až účelová interpretace těchto norem ze strany žalovaného vedla k jeho nesprávným právním závěrům. Napadené rozhodnutí tedy spočívá na nesprávném právním posouzení projednávané a rozhodované věci.
74. K tomuto žalobní bodu soud uvádí, že na obecné námitky nemůže konkrétně reagovat. Podle setrvalé judikatury správních soudů jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, tj. s námitkami konkrétního porušení právních předpisů či konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007 – 100, nebo ze dne 13. 4. 2004, č. j. 3 Azs 18/2004 – 37). Když však sám žalobce ponechá své žalobní námitky v obecné rovině, soud se s nimi může vypořádat právě v míře odpovídající její obecnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78). Soud nemusí hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 – 128).
75. Soud proto pouze uvádí, že obecné námitky žalobce o nezákonnosti napadených rozhodnutí neshledal jako opodstatněné. Skutkový stav byl zjištěn řádně (§ 3 správního řádu), neboť správní orgány řádně označily podklady pro rozhodnutí a důkazy hodnotily

každý zvlášť i v souvislostech. Zároveň soud neshledal, že by správní orgány rozhodly v rozporu s dotčenými právními předpisy, ustálenou judikaturou či že by překročily meze správního uvážení. Jediným důvodem pro odvolání žalobce ze služebního místa představeného bylo zrušení tohoto služebního místa v rámci provádění systemizace. Odvolání žalobce tak naplňovalo parametry § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě. A soud neshledal, že by provedená systematizace vykazovala prvky diskriminace či účelového zaměření vůči žalobci, neboť její důvody byly jednoznačně osvětleny v komentáři k této systematizaci. Provedená systematizace byla rovněž řádně projednána s odborovou organizací tak, jak vyžaduje zákon o státní službě (§ 132 odst. 2 písm. a) zákona o státní službě), aniž by byl nezbytný výslovný souhlas odborové organizace s touto systematizací a s odvoláním žalobce ze služebního místa představeného. Na odvolání žalobce ze služebního místa představeného pak nemohla mít vliv skutečnost, že na toto místo byl již dříve převeden. Stejně tak bylo dle soudu plně v souladu se zákonem rozhodnutí o zařazení žalobce mimo výkon služby, neboť byly splněny podmínky § 62 odst. 1 zákona o státní službě a především služební orgán dopodrobna odůvodnil, že není žádné jiné vhodné volné služební místo, které by mohl žalobce obsadit. Napadené rozhodnutí není ani v rozporu s čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, neboť Listina nezaručuje, že nebude zrušeno služební místo představeného z organizačních důvodů. V dalším pak k obecné námitce nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud ve stručnosti odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, se kterým se ztotožňuje.

76. Pokud se jedná o poukaz žalobce na porušení § 53a odst. 1 zákona o drahách, který učinil při jednání, zdůrazňuje soud, že tuto námitku žalobce vznesl po lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 soudního řádu správního. Dle soudu se v případě těchto námitky nejedná o argumentaci rozvíjející námitky uvedené v žalobě, nýbrž o nové žalobní námitky, neboť v žalobě žalobce zmiňoval § 53a odst. 1 zákona o drahách pouze v souvislosti s nedostatečným odůvodněním napadeného rozhodnutí (bod 13 žaloby) nebo nedostatečně zjištěným skutkovým stavem (bod 21 žaloby). Nezákonnost napadeného rozhodnutí z tohoto důvodu však žalobě nenamítal a učinil tak až při jednání. Řízení před správními soudy je však ovládáno zásadou koncentrace řízení, takže k námitkám uplatněným opožděně soud nepřihlíží. Uvedené platí též ve vztahu k námitce, že nejprve došlo ke zrušení služebního místa žalobce a následně k jeho obnovení, neboť i tento argument, jakožto skutečnost zakládající nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, vznesl až při jednání soudu.

VI. Závěr

77. Žalobce se svými námitkami neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
78. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. dubna 2021

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v.r.
předseda senátu